

и сякашъ вешици, за ношенъ, ~~кобъ~~ събрани,
една къмъ друга те привели сж глава
и си нашепнуватъ таинственни слова,
фосфорни погледи вторачили въ тъмите...
Тезъ тъмни пустоши сж страшни за самите
най-диви зверове. Ако се някой пътъ
стръвница или влѣкъ тѣдява заблуджѣтъ, —
като подѣмнати отъ нещо, въ бягъ несвесенъ
те хукватъ съ ревъ и вой; такъва звяръ унесенъ
вижъ че се озовалъ чакъ въ село или градъ
посреди божии день, кѣдето, гостъ нерадъ,
върху му съ викове и старъ и младъ се струпатъ,
кой съ к'вото доловилъ, и тамо го притупатъ...

Всевластний царъ на тезъ усой, Огнянъ Змей,
въ сараи мряморни вѣтънъ пещери живеи
съ безчетния си рой светкавични дружини.
Тамъ, задъ тинтявени и чемерикъ рудини,
отъ синъ-зеленъ мермеръ сарайските стени
се дигатъ въ облачни зловещи висини —
~~се дигатъ въ~~ сребро и злато обковани.

Отпредъ, предъ портите, два сфникса изваяни
бдижтъ, въ погледи со замъртъвяла скръбъ;
задъ тяхъ, на портика подъ тежестъта, сж гърбъ
превели смръщени, месисти великани,
преграбчили въ рѣка чепати боздугани.
По тъмните стени се виятъ троенъ редъ,
и целия сарай опасали одвредъ,
прозорци — и на тяхъ, на всякой, вмяморени
девойки отстрани, презъ рамо заловени,
со занемяла речъ на зинали уста...
Така во приказки и песни по свега
за тезъ таинственни сараи се разправа —
отъ синъ-зеленъ мермеръ задъ жълтата тинтява.

Невидимъ и нечутъ отъ никого, живеи,
въ сараите си тамъ всевластникъ Огнянъ Змей,